

Nytt om navn

BRIT STANDNES

Minneord

†

Leif Lund-Roland

Overlege Leif Lund-Roland døde 4.8. 2001 knapt 72 år gammel. Altfor tidlig har vi mistet en læremester og diskusjonspartner.

Han ble cand.med. i 1955, begynte like etter å videreutdanne seg ved den nyopprettede nevrologiske avdelingen ved Drammen sykehus og ble godkjent spesialist i nevrologi i 1964. Hele sin yrkeskarriere arbeidet han utrettelig til beste for nevrologiske pasienter i Buskerud. I mange år var det bare to nevrologer ved sykehuset, oppgavene var mange, arbeidsdagene lange og travle.

I 1976 ble Lund-Roland avdelingens sjef og noen år med store forandringer fulgte. Først innflytting i den nye sentralblokken ved sykehuset, og rask oppbygging av staben ved avdelingen. Det ble opprettet et nettverkssamarbeid med Kongsberg og Ringerike sykehus samt Hallingdal sjukestugu. Kravene til spesialisthelsetjenesten var i rask endring, de administrative oppgavene økte, og Lund-Roland fant etter hvert at lederoppgavene tok for mye tid fra det som

var hans egentlige interesse: arbeidet med den enkelte nevrologiske pasient. I 1990 valgte han derfor å si fra seg lederstillingen og gikk tilbake til en ren klinisk stilling. I 1994 gikk han over i pensjonistenes rekke for å kunne bruke mer tid sammen med familien. Disse to karrieremessige valgene han gjorde, var uvanlige – ikke mange overleger hadde gjort dette før ham. Han ble i så måte en foregangsmann.

Han slapp ikke faget sitt helt, men arbeidet fortsatt med tjenesten ved Hallingdal sjukestugu som var hans spesielle hjertebarn. Her møtte han mer enn noe annet sted mennesker han følte seg i slekt med. Han sluttet der ved siste årsskifte, men begynte i stedet å arbeide litt ved poliklinikken, Buskerud sentralsykehus.

Hans navn er uløselig knyttet til Nevrologisk avdelings historie, og han var et oppkomme av anekdoter og historier. I dagliglivet ved avdelingen hadde han den samme varme interessen for alle ansatte, han kjente sine medarbeidere bedre enn de fleste sjefer. Han viste seg også frem til oss som menneske, ikke bare som lege og sjef. Vi visste at han alltid hadde tanker for sitt hjem og sin familie, hva slags snekkerprosjekter han hadde gående, og hvor grundig han forberedte sine opptredener i Frimurerlosjen.

Leif Lund-Roland var en usedvanlig dyktig klinisk nevrolog. Han var opplært i en tid da tekniske hjelpemidler var begrenset. Nevrologien var i stor grad et håndverk, der nær dialog med pasienten, skjerpet observasjonsevne og nøyaktig klinisk undersøkelse, sammen med gode teoretiske kunnskaper dannet basis for diagnostikk og behandling. Lund-Roland var alltid full av assosiasjoner til tidligere pasienter han hadde møtt eller hørt om, noe som var til stor hjelp både for ham og andre i det daglige arbeidet. Han initierte ofte og gjerne diskusjoner oss kollegene i mellom, noe som var en faglig berikelse i miljøet. Han var aldri redd for å gå løs på en problemstilling en gang til dersom det dukket opp nye opplysninger. Han tok ingenting lettvtint, og var en mester i sitt fag.

For det nevrologiske miljø utenom Drammen kunne kanskje Leif Lund-Roland virke noe fremmed. Han prioriterte annerledes enn de fleste av oss, og ble mange ganger savnet i den nevrologiske storfamilien. Likevel var han hele tiden fullt på høyde med utviklingen i faget, og avdelingen i Drammen var under hans ledelse et utmerket lærested.

Da sykdommen rammet, ble det slik at Nevrologisk avdeling fikk følge ham og familien gjennom de siste tunge ukene. Også nå fikk vi oppleve hans gode nevrologiske skjønn og hans beslutningsdyktighet. Han hadde noe å lære oss helt til det siste.

På vegne av ansatte ved Nevrologisk avdeling

Godkjent i sentralstyrets møte 22. august 2001

Publisert: 20. september 2001. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 15. februar 2026.